Р Е Ш Е Н И Е
№ 3751

гр. София, 06.06.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 37 състав,** в публично заседание на 15.05.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **3782** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 192 ал. 2 от Закона за културното наследство.

Производството е образувано във връзка с определение № 4899 от 09.04.2014г. на ВАС, Трето отделение, с което делото по повдигнат спор за подсъдност, е изпартено по компетентност на АССГ.

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище в [населено място] срещу Разпореждане от 12.06.2013г. за налагане на принудителна административна мярка на основание чл. 192 ал. 1 т. 2 буква „а" и „б" издадено от К. С. А. – регионален инспектор в Главна дирекция „Инспекторат за опазване на културното наследство" към Министерство на културата. С оспорената ПАМ е разпоредено да се спрат строителните дейности на многофамилна жилищна сграда, находяща се в УПИ VII – 121, кв. 104 по плана на 7 – ми микрорайон, ул. „Д-р Л. З.", [населено място], попадаща в обхвата на охранителната зона на групова недвижима културна ценност, обявена с разпореждане № 76 от 21.05.1974г. на бюрото на МС архитектурно исторически резерват „О." [населено място] с особен режим на застрояване.

В жалбата жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспореното резпореждане, с което е наложена ПАМ, като издадено в противоречие с материалния закон и фактическото положение. Твърди на първо място, че започналото строителство не компрометира археологическия резерват „О.", не нарушава устройствените му характеристики и не възпрепятства неговото развитие. Твърди, че извършената проверка на 22.04.2013г. е извършена в отсъствие на жалбоподателя.

Твърди освен това, че за строежа му е издадено разрешение за строеж № 2 от 21.01.2013г. на Главния архитект на [община]. Твърди, че изискването на ЗКН за съгласуване на проектите по ЗКН е задължително само за новите още неодобрени проекти, но не и за вече одобрените въз основа на които са издадени разрешения за строеж. В тази връзка твърди, че за него не съществува задължение да внесе вече одобрените проекти за които е издадено разрешение за строеж, за съгласуване в Министерство на културата на основание чл. 84 ал. 1 и 3 във връзка с чл. 83 от ЗКН. На следващо място твърди, че не отговаря на истината твърдението, че строежът се извършва в нарушение на закона и без наблюдението на археолог, тъй като видно от договор от 12.04.2013г. между жалбоподателя и Регионалния исторически музей – В. е сключен договор за археологическо наблюдение в рамките на обект „З. 10“, В.. В рамките на изпълнението на този договор посочва, че не са предписвани действия по теренна консервация. Иска оспореното разпореждане, с което е наложена ПАМ да бъде отменено. Претендира разноски.

Ответникът регионален инспектор в Регионален инспекторат [населено място] към Главна дирекция „Инспекторат за опазване на културното наследство“, чрез процесуалния си представител юрк. Ц. изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното разпореждане за налагане на ПАМ, като издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия и като съобразено с материалноправните и процесуални изисквания на закона.

Жалбоподателят е уведомен за оспореното разпореждане на 12.06.2013г. (стр. 94), а жалбата е подадена на 19.06.2013г. настоящият състав намира, че жалбата е подадена от законоустановения 14 дневен срок по АПК във връзка с чл. 192 ал. 2 от ЗКН. Жалбата е подадена от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Поради изложеното настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустимо.

Административен съд София град след като обсъди възраженията на страните и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на съгласуван и одобрен инвестиционен проект от 17.12.2012г. от Главния архитект на [община] на собствениците на имоти, включително и на жалбоподателя в това производство [фирма] е издадено разрешение за строеж № 2 от 21.01.2013г. от Главния архитект на [община] за строеж на „М. жилищна сграда“, находяща се в УПИ VII – 121, кв. 104 (идентификатор № 10135.1506.322) по плана на 7 – ми микро район, [улица], [населено място]. В разрешението за строеж са изброени условията, при които следва да се извърши строежът, а именно по т. 7 от разрешението за строеж „Съгласно чл. 161 ал. 2 от ЗКН в процеса на строителните дейности да се провежда наблюдение от археолози от Р. – В.. В случай на откриване на археологически обекти се прилага чл. 148 и чл. 160 от ЗКН“.

От представените по делото нотариални актове за учредяване на право на строеж от собствениците на парцела се установява, че изпълнител на строежа, за който съществува задължението да изгради разрешената с разрешение за строеж сграда, е жалбоподателят в това производство.

Не е спорно между страните, че разрешената за строеж с разрешението за строеж сграда попада в рамките на Архитектурно – археологически резерват „О.“ – [населено място], обявен с разпореждане № 776 на Бюрото на МС на НРБ от 1974г.

На 08.04.2013г. (понеделник) е констатирано, че през предходните два почивни

дни 6 и 7 април 2013г. (събота и неделя) са извършени изкопни работи в имот УПИ VII – 121, кв. 104 от 7 м.р. на [населено място] на ул. „Д-р Л. З.“ в отсъствието на археолози от Р. – В. в противоречие с условията на разрешение за строеж № 2 от 21.01.2013г. Изгребани са и са изнесени земни маси в размер на ¾ от строителната площадка, като в изкопа са открити останки от човешки кости и фрагменти от керемиди от късно античната епоха, като е установено, че са унищожени недвижими културни ценности – археологични обекти (гробове от римската и късноантичната епоха). Това се установява от констативен протокол от 09.04.2013г. на специалисти от отдел „Археология“ на Р. – В. (стр. 86). С писмо изх. № РД – 07 – 344 от 12.04.2013г. констативният протокол е изпратен на Министъра на културата, до ГД „ИОКН“ и до Кмета на [община]. Във връзка с това писмо и постъпил сигнал в министерство на културата е съставен констативен протокол от 22.04.2013г. на регионален инспектор в ГД „ИОКН“ при Министерство на културата, е констатирано, че жалбоподателят в това производство и други посочени в констативния протокол лица са извършили нарушение на чл. 4 ЗПКН, чл. 140 (3) от ЗУТ, чл. 83 ал. 2 т. 1 б. „а“, чл. 84 ал. 1 и 2 и чл. 161 ал. 2 от ЗКН, като е посочено, че следва да се уведоми РДНСК I В. за спиране на строителството, да се съставят актове за установяване на административни нарушения и да се наложат ПАМ с цел привеждане на строежа и инвестиционния проект в съответствие със ЗУТ и ЗКН.

Въз основа на гореизложеното и издадено оспореното в това производство разпореждане за налагане на ПАМ – спиране на строителните дейности по строежа на многофамилна жилищна сграда, находяща се в УПИ VII – 121, кв. 104, 7 м.р. [населено място], ул. „Д-р Л. З.“ № 10 и с което е даден срок до 31.08.2013г. на жалбоподателя в това производство да представи в МК на проектната документация на сградата.

Във връзка с описаните по – горе установени нарушения и унищожаване на недвижими културни ценности е проведено спасително археологическо проучване. С протокол от 20.06.2013г. на комисия, назначена със заповед № РД – 9К – 201 от 02.11.2012г. на Министъра на културата са приети резултатите от извършените спасителни археологически проучвания. По т. V подт. 1 от протокола комисията е приела, че спасителното археологическо проучване е завършено и обектът се освобождава за изпълнение на инвестиционната инициатива; по подт. 2 е указано всички бъдещи действия да се извършват под наблюдението на археолог; по подт. 3 – разкритите гробове да бъдат геодезически заснети и нанесени в кадастралния план съобразно посочени в протокола изисквания. Със заповед № РД – 09 – 395 от 25.07.2013г. на заместник – министъра на културата този протокол е одобрен.

По делото е представен и договор от 12.04.2013г. за предварително археологическо проучване между жалбоподателя в това производство и Р. – [населено място] за извършване на археологическо наблюдение в рамките на обекта „З. 10“ – [населено място].

Разгледана по същество настоящият състав намира, че жалбата е неоснователна по изложените по – долу съображения.

Във връзка с изискването на чл. 168 от АПК настоящият състав намира, че следва да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания посочени в чл. 146 от АПК.

В тази връзка настоящият състав намира, че оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия със

Заповед № РД – 09 – 377 от 07.08.2012г. на Министъра на културата и във връзка с изричната разпоредба на чл. 192 от ЗКН. Оспореното разпореждане е издадено в предвидената от закона форма и реквизити, без допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при правилното приложение на материалния закон по изложените по – долу съображения.

На първо място съгласно чл. 192 ал. 1 т. 2 б. „а“ от ЗКН (в редакцията от ДВ бр. 54 от 2011г., приложима към момента на издаване на разпореждането) „При упражняване на контролната дейност от инспектората по чл. 15, ал. 2 инспекторите: т. 2 прилагат принудителни административни мерки за предотвратяване и преустановяване на нарушенията по този закон, както и за отстраняване на вредните последици от тях, като: а) спират строителството, въвеждането в експлоатация и използването на обекти, инсталации, уреди и съоръжения“. Съгласно чл. 15 ал. 2 т. 2 и 3 от ЗКН „Инспекторите осъществяват контрол за спазване на изискванията на ЗКН свързани със „териториално-устройствена защита на недвижимите културни ценности и опазване на движимите и недвижимите културни ценности в музеите“. Именно в изпълнение на тези свои задължения административният орган е издал оспореното разпореждане.

Видно от оспореното разпореждане (четливо копие на стр. 93, 94 от делото) в него е посочено, че ПАМ се налага за преустановяване на нарушения по ЗКН и за отстраняване на вредните последици от тях, тъй като предприетото строителство е започнато без необходимата съгласувателна документация по реда на чл. 84 ал. 1 и 2 от ЗКН, както и за преустановяване на нарушения по чл. 161 ал. 2 от ЗКН. Не е спорно между страните, а и от събраните по делото доказателства се установява, че обекта – многофамилна жилищна сграда – се намира в Архитектурно – археологичен резерват „О.“ – [населено място]. Не е спорно, а и от представените проекти и разрешение за строеж също се установява, че проектите не са съгласувани по реда на чл. 84 ал. 1 и 2 от ЗКН. Съгласно посочените разпоредби „Съгласуването се извършва с писмено становище и заверка с печат върху графичните материали в двумесечен срок от датата на постъпване на съответната документация от министъра на културата или оправомощени от него длъжностни лица след писмено становище на НИНКН“. В конкретния случай такова съгласуване не е извършено. Нормата на чл. 83 от ЗКН очертава обхвата на обектите, по отношение на които се изисква съгласуването по чл. 84 от ЗКН. Съгласно чл. 83 ал. 1 т. 3 от ЗКН е предвидено, че в охранителните зони на груповите културни ценности на съгласуване по реда на чл. 84 подлежат инвестиционните проекти по част архитектура за: ново основно застрояване (каквото е процесното), а при археологически недвижими културни ценности (какъвто е конкретния случай) - и проектите по част "конструкции". Съгласно чл. 48 ал. 1 т. 2 б. „д“ архитектурният резерват е от категорията на груповите ценности. Във връзка с изложената павна уредба настоящият състав намира, че обекта на жалбоподателя, за който е наложена ПАМ е именно от категорията обекти, по отношение на които се изисква съгласуване на инвестиционния проект, което не е направено.

Неоснователно е възражението в тази връзка на жалбоподателя, че не е следвало да има такова съгласуване, тъй като одобряването на проектите се извършва по ЗУТ, както и че в конкретния случай е налице влезнало в сила разрешение за строеж, което може да се отмени само по реда на ЗУТ в съответно предвидени случай. В конкретния случай ЗУТ е неприложим, а възражението за наличието на стабилно разрешение за строеж е неотносимо към издаденото разпореждане за налагане на ПАМ. Това е така,

тъй като ЗКН е специален по отношение на ЗУТ и предвижда съответни специални правила, както и поради това, че спиране на строителството като ПАМ винаги се налага след започване на строителството и при наличие на разрешение за строеж при установени нарушения. В конкретния случай са установени такива нарушения на специалните изисквания на специалния закон. Неоснователно е и възражението, че изискването на чл. 84 е задължително само за неодобрените проекти, но не и за одобрените такива. Това е така, тъй като това изискване е валидно за всички проекти, по които се извършва строителството, които са изработени по време на действие на нормата, което в конкретния случай безспорно се установи. Да се приеме обратното би означавало да се дерогира действието на нормите на ЗКН, приети от законодателя и да се санира извършването на незаконосъобразни действия и строежи в противоречие с нормите на ЗКН, което настоящият състав намира недопустимо.

На следващо място неоснователно е възражението на жалбоподателя за незаконосъобразност на ПАМ, тъй като има вече сключен договор за наблюдение от археолог, каквото изискване има в разрешението за строеж. Това е така, тъй като видно от събраните по делото доказателства договорът е сключен след констатиране на нарушението, заради което е наложена.

Във връзка с гореизложеното настоящият състав намира, че оспореното разпореждане е законосъобразно, издадено при правилното приложение на закона и без допуснати нарушения на административно производствените правила и като такова следва да бъде оставено в сила, а оспорването отхвърлено.

Във връзка с изхода на спора и разпоредбата на чл. 143 ал. 1 от АПК съдът намира искането на жалбоподателя за присъждане на разноски за неоснователно, поради което не следва да бъде уважено.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със седалище в [населено място] срещу Разпореждане от 12.06.2013г. за налагане на принудителна административна мярка на основание чл. 192 ал. 1 т. 2 буква „а” и „б” издадено от К. С. А. – регионален инспектор в регионален инспекторат – [населено място] към Главна дирекция „Инспекторат за опазване на културното наследство” към Министерство на културата, с което е разпоредено да се спрат строителните дейности на многофамилна жилищна сграда, находяща се в УПИ VII – 121, кв. 104 по плана на 7 – ми микрорайон, ул. „Д-р Л. З.”, [населено място], попадаща в обхвата на охранителната зона на групова недвижима културна ценност, обявена с разпореждане № 76 от 21.05.1974г. на бюрото на МС архитектурно исторически резерват „О.” [населено място] с особен режим на застрояване.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от получаване на съобщението чрез Административен съд София – град пред Върховния административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: